

L'abstenció pensada a les eleccions

written by Josep M. Boixareu Vilaplana | 11 de juny de 2024

L'elecció del M.H. Sr. Josep Rull com a president del Parlament de Catalunya m'ha llevat el mal gust que em van deixar diumenge els resultats de les eleccions al Parlament Europeu.

Dels resultats d'aquestes darreres eleccions el que em va disgustar més va ser l'elevat grau d'abstenció, sobretot a Catalunya. Els qui ens pensàvem que Catalunya era més europeïsta que Espanya estàvem equivocats, almenys a la vista dels resultats d'ahir. L'abstenció és legítima, és una forma de vot. Llavors, com l'hem d'interpretar? Normalment, l'abstenció pensada és un vot de protesta. L'abstenció menfotista o la del que se'n va de cap de setmana i no es preocupa per anar a votar, és una abstenció d'analfabet cívic i aquesta és la que em preocupa més. Quan l'abstenció supera el 50%, segons el meu criteri cal una reflexió col·lectiva. En el cas de les europees d'ahir crec que hi ha més d'abstenció pensada que no pas de "cap de setmana", entre altres raons perquè diumenge no feia temps ni per anar a la platja ni a fer l'arròs al camp. Però, cal analitzar les dues raons.

L'abstenció pensada i feta expressament de diumenge passat tenia fonamentalment una raó de càstig a l'actuació que fan la majoria de polítics. Com voleu, per exemple, que votin els joves si només senten parlar de corrupció, de picabaralles de pati d'escola, incapacitat d'arribar a consensos, acords, falta de categoria humana i professional dels polítics, etc.? Però és que els adults s'abstenen per les mateixes raons i més. Per què ha baixat el vot independentista? Doncs perquè passen, passem, vergonya de veure com els nostres partits són incapaços de posar-se d'acord per un altre JuntsxSí. Els acords per a l'elecció del president del Parlament dona una

escletxa d'esperança de cara a un acostament entre els independentistes. Això ho veurem a partir del dia 25 d'aquest mes.

L'abstenció que jo en dic de "cap de setmana" l'atribueixo a una qüestió cultural o, més exactament, de manca de cultura política. No diré ara que a les escoles s'ha d'ensenyar cultura democràtica, que tampoc estaria malament, però tal volta s'hauria d'impregnar tot el currículum de cultura cívica en el sentit més ampla del terme. Recordo que a la meva època hi havia una assignatura que es deia Urbanitat. No es tracta de tornar a aquell passat, però alguna cosa s'hauria de fer per sensibilitzar la ciutadania, que s'ha de respectar l'opinió dels altres, que no s'ha d'embrutar (medi ambient a banda), que les coses s'han de resoldre amb diàleg i no amb guerres ni a bufetades. Pel que fa a la participació ciutadana, hi ha moltes maneres de practicar-la: al barri, als centres cívics, culturals o socials; i que tot això, en política, es tradueix en la pràctica de la democràcia, el màxim exponent de la qual és el vot, i que té el mateix valor el teu que el de l'home més ric que coneixes.

Finalment, crec que si no s'entén que la política més propera, la municipal, val la pena, com es pot entendre que la política a escala europea també? Europa no ens queda lluny. Nosaltres som Europa i cada vegada el que es decideix a Estrasburg o a Brussel·les ens afecta més. Si arribéssim a tenir una cultura política ample, no caldrien ni les enutjoses campanyes electorals. De primer, però, els partits haurien de presentar uns programes electorals que estiguessin disposats a complir i que al final dels mandats retessin comptes de la seva realització. Llavors sabríem amb qui podríem confiar i tothom qui pogués aniria a votar. Si no hi anés, optaria per una abstenció raonada. La "cosa pública" és cosa de TOTS.